

Arrest

nr. 122 341 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. DE BLOCK en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en mevrouw B.S. treden op 11 november 2010 te Marokko in het huwelijk.

1.2. Verzoeker dient op 5 januari 2011 bij het Belgisch Consulaat te Casablanca, Marokko, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinsherenging) teneinde zijn Belgische echtgenote te vervoegen. Het gevraagde visum wordt hem van ambtswege afgeleverd.

1.3. Verzoeker wordt op 7 februari 2011 in het bezit gesteld van de F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 oktober 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 25 oktober 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden of nietigverklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het dossier blijkt dat de echtgenote van betrokkene uit de echt wil scheiden. Er is dus geen sprake meer van een echtelijke relatie.

Onze diensten vroegen het socio-economisch verslag op en kwamen tot de volgende conclusies: Betrokkene kwam op 03.02.2011 aan in ons land en slaagde er niet in om tot op heden een voltijdse betrekking te verwerven. Gedurende de jaren 2011 en 2012 werkte betrokkene als interimarbeider op onregelmatige basis. Sedert 1 maart 2013 werkt hij op basis van artikel 60 voor het OCMW. De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om een volledige uitkering te kunnen krijgen. Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist in artikel 40 ter W. 15.12.2013. Betrokkene tekende in om een traject te volgen bij de VDAB. Echter de resultaten van dit gevolgde traject zijn bij ons niet gekend.

Betrokkene is bijgevolg niet economisch geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Betrokkene volgde de verplichte inburgerings en-integratiecursussen.

Uit het attest van “Babelonië” te Dendermonde dd 20.05.2013 blijkt dat hij regelmatig deelneemt. Er wordt niet verder gespecificeerd hoe frequent deze aanwezigheden zijn, noch wanneer hij hiermee gestart is. Met verklaringen van derden kan geen rekening gehouden worden daar deze immers een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun echtheid kunnen gecontroleerd worden. Tevens kan gesteld worden dat gezien de jonge leeftijd van betrokkene en zijn beperkte afwezigheid uit Marokko, niets hem belet zich naar zijn land van herkomst te begeven om daar zijn leven verder te zetten.

Om al deze redenen wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker betoogt in een eerste middel als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zich beroept op Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 welke bepaald dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een vreemdeling indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden of nietig verklaard of er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.”

Terwijl we met overtuiging menen te stellen dat verzoeker valt onder de toepassing sfeer van de uitzonderingscategorie vervat onder Art 42 quater § 4,4° W.15/12/1980 gezien er in casu wel degelijk sprake is van een bijzonder schrijnende situatie. Verzoeker is bijkomstig in België werkzaam als

werknemer (stuk 10) waardoor hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid van de wet van 12 december 1980 om tijdens zijn verblijf niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De bijzondere schrijnende situatie kan men afleiden uit een ongelukkige samenloop van verscheidene feiten.

Verzoeker wenste namelijk zeer graag een gezin uit te bouwen met zijn echtgenote. Wanneer mevrouw dan eindelijk zwanger geraakt, pleegt ze in weerwil van verzoeker zijn kinderwens, abortus zonder enig overleg. Hier door ontstaat er een zekere spanning binnen het huwelijk en beslist Mevrouw [B.] plots eenzijdig tot echtscheiding over te gaan. Omwille van het feit dat er nog geen sprake is van een verloop van 3jaar huwelijk alvorens Mevrouw [B.] de echtscheidingsprocedure inzette komt verzoeker volgens de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerkingen voor een intrekking van het verblijfsrecht op basis van artikel 42quater§1,4° en komt de reeds gelopen duurtijd van het betrekkelijk huwelijk net te kort voor verzoeker om zich te kunnen beroepen op de uitzonderingsbepaling vervat in art 42quater§4,1°.

Deze situatie dient bijkomstig aangemerkt te worden als extra schrijnend omwille van het feit dat verzoeker harde inspanningen heeft geleverd om sinds april 2007 geïntegreerd te geraken in het rijk zoals verder uitgewerkt onder het tweede middel. Verzoeker is hier met succes in geslaagd. Verzoeker beheerst ondertussen zeer goed de Franse en de Nederlandse landstaal, zowel gesproken als geschreven. Bijkomstig dienen we op te merken dat niet alleen zijn culturele maar ook professionele en familiale belangen zich ondertussen in België situeren. Dit alles maakt het voor verzoeker natuurlijk extra pijnlijk gezien zijn echtgenoot eenzijdig beslist heeft om de relatie te beëindigen vanwege een discussie punt. Verzoeker welke ondertussen zijn hele maatschappelijke leven binnen het rijk heeft opgebouwd, dient nu vanwege een volledig eenzijdige beslissing van Mevrouw [B.] het land te verlaten, waarbij zij zelf haar eigen leven in België zonder meer kan verder zetten. Geen rekening houdende met het feit dat verzoeker door heen de tijd vergeworderde banden in België heeft uitgebouwd. En nog pogingen onderneemt om tot verzoening te komen zodoende de effectieve echtscheiding te voorkomen en hun huwelijk alsnog te redden ondanks de aanwezigheid van een niet-eenstemmigheid over het al dan niet willen van kinderen."

2.1.2. Verzoeker geeft aldus aan dat hij zich bevindt in de uitzonderingssituatie voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet waarin geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Overeenkomstig laatstgenoemde bepaling wordt geen einde gesteld aan het verblijf van een vreemdeling op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet indien er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie en indien de betrokken vreemdeling kan aantonen werknemer of zelfstandige te zijn of over voldoende bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet te beschikken en over een ziektekostenverzekering, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Deze voorwaarden betreffen cumulatieve voorwaarden.

Verzoeker geeft aan dat hij zich bevindt in een bijzonder schrijnende situatie, die kan worden afgeleid uit een ongelukkige samenloop van verscheidene feiten. Hij wijst op de eenzijdige beslissing van zijn echtgenote om het huwelijk stop te zetten na een in weerwil van verzoeker uitgevoerde abortus. In dit verband wijst hij tevens op zijn verregaande integratie in België, en de inspanningen die hij hiertoe leverde. Verder geeft verzoeker aan werknemer te zijn.

Daargelaten de vraag of verzoekers situatie een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet uitmaakt, herhaalt de Raad dat voormelde bepaling voorziet in cumulatieve voorwaarden: enerzijds moet worden aangetoond dat er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie en anderzijds dient de betrokken vreemdeling aan te tonen werknemer, zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen te zijn en over een ziektekostenverzekering te beschikken.

Verzoeker geeft aan dat hij werknemer is in België. Hij verwijst hierbij naar zijn tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de wet van 8 juli 1976). Hij stelt dat hij aldus beschikt over voldoende bestaansmiddelen om tijdens zijn verblijf in het Rijk niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De Raad wijst er evenwel op dat artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976 luidt als volgt: *“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.”* Een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd door de federale overheid en een totale vrijstelling van patronale bijdragen geniet. Uit de wet van 8 juli 1976 volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijk hulp inhoudt. De Raad merkt verder op dat een artikel 60-tewerkstelling een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) betreft waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Evenwel wordt verzoeker tijdens zijn sociale tewerkstelling gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel. Verzoeker valt aldus ten laste van de sociale bijstand gedurende deze tewerkstelling.

De vaststelling dringt zich op dat de werkzaamheid in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 niet als een reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd wanneer zij enkel een middel is ter revalidatie of wederopneming van de betrokkenen in het arbeidsproces en wanneer de betaalde arbeid tot doel heeft het hun mogelijk te maken om na een kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of te worden toegelaten tot de sociale zekerheidsstelsels (waaronder het stelsel van de werkloosheidsuitkeringen). Zoals eerder vermeld, dient een artikel 60-tewerkstelling te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces.

Uit de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkatitute en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen teneinde hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. De betrokken werkzaamheid wordt verricht in het kader van de door de OCMW's uitsluitend daartoe georganiseerde werkverbanden of partnerschappen.

Rekening houdend met bovenstaande elementen toont verzoeker niet aan dat hij zich kan beroepen op deze vorm van sociale tewerkstelling om aan te tonen dat hij werknemer of beschikker van voldoende bestaansmiddelen is. Los van de vraag of verzoeker aldus een bijzonder schrijnende situatie kan aantonen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voldoet aan de bijkomende voorwaarde(n) om zich te kunnen beroepen op artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel het volgende aan:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt ,conform hun schrijven van 15 mei 2013 (stuk 3), dat men in het kader van het onderzoek ,in het dossier van verzoeker, naar de intrekking van het verblijfsrecht, rekening houdt ,conform artikel 42 quater,§1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980, met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Terwijl wij menen dat bij de beslissing van de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker onvoldoende rekening is gehouden met deze parameters en de betrekkelijke werkelijke feitelijkheden zoals deze zich hebben afgespeeld of zoals deze zich op heden voordoen niet afdoende hebben in overweging genomen.

Zoals reeds aangehaald in bovenvermeld feitenrelaas verbleef verzoeker namelijk al geruime tijd langer (april 2007) in België dan datum 03.02.2011 die de Dienst Vreemdelingenzaken vooropstelt in zijn beslissing om een einde te maken aan het recht van verblijf van verzoeker met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hier leidt Dienst Vreemdelingenzaken uit af dat er slechts sprake is van een beperkte afwezigheid uit Marokko waarbij dit verzoeker niets belet om zich terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn leven terug verder te zetten (stuk2). Zoals reeds aangehaald klopt deze argumentatie niet met de werkelijkheid aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de verblijfsperiode van verzoeker in België in de periode tussen april 2007 en 03.02.2011. In deze periode verbleef verzoeker echter wel zonder geldige verblijfsdocumenten in het land maar desalniettemin heeft hij zijn leven gedurende verscheidene jaren in die periode verder in België opgebouwd en is zijn afwezigheid uit het land van origine niet van een geringe aard.

Men stelt bijkomstig in de bestreden beslissing dat verzoeker niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist in artikel 40 ter W.15.12.2013. Verzoeker is echter op heden voltijds werkzaam bij het OCMW (stuk 10) en ontvangt hiervoor een netto loon van +- €1370,00. Heeft gedurende zijn hele verblijf op continue basis aan het werk geweest via interim (stuk 11]. Waarbij hij volledig zelfstandig en stipt telkens alle nodige betalingen heeft verricht.(stuk 14). Men kan uit vermelde stukken wel degelijk afleiden dat verzoeker voldoende economisch geïntegreerd is, over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Gezien de correcte ingesteldheid van verzoeker, goede gezondheid, uitgebreide gemotiveerdheid en goede beheersing van de Nederlandse en Franse taal zal het voor verzoeker geen enkel probleem zijn om ook in de toekomst op continue wijze aan de slag te blijven.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat doorheen de jaren de gezins, familiale en culturele situatie van verzoeker zich volledig binnen België is gaan situeren. Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing verkeerdelijk dat door de boven vermelde echtelijke breuk met zijn echtgenote, verzoeker geen familiale cel meer heeft in België. In tegendeel het merendeel van de familie van verzoeker bevindt zich momenteel in België, o.m. moeder, zus, oom's, tantes, neven, nichten,... (Stukken 4-5-6-7-8 en 9 welke een loutere exemplatieve opsomming zijn van enkele familie leden waarover verzoeker beschikt en ook op voortdurende basis contact mee heeft in België.) Aan de andere kant heeft verzoeker met de overgebleven familieleden in Marokko geen enkel contact.”

2.2.2. Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...].”

Artikel 42^{quater}, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker geeft aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de parameters in voormeld geciteerde bepaling en met de werkelijke feiten.

De Raad merkt vooreerst op dat verweerder aan verzoeker een uitnodigingsbrief stuurde – die aan verzoeker werd betekend op 15 mei 2013 – om onder meer stukken voor te leggen met betrekking tot *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*. Verzoeker heeft naar aanleiding van deze brief op 22 mei 2013 volgende stukken overgemaakt: een situatieschets, een brief van Babbelonië, loonfiches, een bewijs van betaling zorgverzekering, een politieverlag, een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, een attest van inburgering, deelcertificaten Nederlandse taallessen, een VDAB trajectovereenkomst, bewijs van inschrijvingen bij interimkantoren, een bewijs van opening van een bankrekening bij Dexia, brandpolis, aanslagbiljet provinciebelastingen en documenten met betrekking tot de huurkosten en – overeenkomst.

In de beslissing tot beëindiging van het recht van verblijf van meer dan drie maanden wordt vervolgens aangegeven dat verzoeker op 3 februari 2011 in België aankwam en niet economisch is geïntegreerd in het Rijk. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker er niet in slaagde om een voltijdse werkbetrekking te verwerven; dat hij gedurende de jaren 2011 en 2012 slechts op onregelmatige basis als interimarbeider werkte en sedert 1 maart 2013 op basis van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 is tewerkgesteld; en dat hij tekende om een traject te volgen bij VDAB, doch dat geen resultaten van dit traject werden voorgelegd. Verder wordt opgemerkt dat verzoeker de verplichte integratie- en inburgeringscursussen heeft gevolgd; dat hij een attest van *“Babbelonië”* heeft voorgelegd, doch dat hieruit niet blijkt hoe frequent hij hieraan deelneemt noch sedert wanneer; en dat met de voorgelegde verklaringen van derden geen rekening kan worden gehouden omdat deze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun echtheid kunnen worden gecontroleerd. Rekening houdend met bovenstaande gegevens en verzoekers jonge leeftijd en beperkte afwezigheid uit Marokko, besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat geen elementen voorliggen die verzoeker verhinderen naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar zijn leven verder te zetten.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met bovenvermelde appreciatie van verweerder. Hij geeft vooreerst aan dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn verblijfsperiode in het Rijk in de periode tussen april 2007 en 3 februari 2011. Hij geeft aan dat aldus niet kon worden besloten dat er slechts sprake was van een beperkte afwezigheid uit zijn land van herkomst. Evenwel kan verzoekers bewering omtrent een verblijf in het Rijk sinds april 2007 niet aan de hand van objectieve stukken worden vastgesteld. Verzoeker geeft zelf ook aan op onwettige wijze in het land te hebben verbleven. Verweerder kan dan ook bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een verblijf sinds april 2007. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zijn verblijf voor het eerst aan de overheidsinstanties kenbaar heeft gemaakt bij wijze van het indienen van een aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 17 december 2009. Deze aanvraag werd verzoeker echter geweigerd op 23 augustus 2010. In deze beslissing wordt overwogen dat geen geloof wordt gehecht aan het beweerde ononderbroken verblijf van verzoeker in het Rijk sinds

december 2006. Hiertoe wordt erop gewezen dat verzoekers paspoort werd vernieuwd te Tanger, Marokko, op 20 oktober 2008 en wordt – aan de hand van het visum in verzoekers paspoort en de daarin opgenomen stempels – vastgesteld dat verzoeker tussen 2006 en 2009 voor onbepaalde tijd in Marokko heeft verbleven en dat hij op 2 mei 2009 Marokko heeft verlaten om dezelfde dag en voorzien van een visum type C (toerisme) Spanje binnen te komen. Verzoeker werd vervolgens op 19 september 2010 naar Marokko gerepatriëerd. Verzoeker heeft vervolgens tot en met begin 2011 in Marokko verbleven, alwaar hij eveneens in het huwelijk is getreden met zijn echtgenote. Rekening houdend met hetgeen voorafgaat en het gegeven dat verzoeker enkel sinds 3 februari 2011 op legale wijze in het Rijk verblijft, kan het niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder slechts verzoekers verblijf vanaf 3 februari 2011 in aanmerking neemt en verder uitgaat van het gegeven dat verzoeker slechts beperkt afwezig was uit Marokko. Verzoeker kan in dit verband niet worden gevolgd waar hij stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met een verblijf in het Rijk in de periode van april 2007 tot 3 februari 2011 en houdt in dit verband ten onrechte voor als zou hij in deze periode steeds in het Rijk hebben verbleven.

Verder geeft verzoeker aan dat hij wel degelijk economisch is geïntegreerd en beschikt over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker blijft hierbij evenwel in gebreke de concrete motieven van de bestreden beslissing te betwisten, laat staan te weerleggen. Verweerder stelde vast dat verzoeker gedurende de jaren 2011 en 2012 slechts interimtewerkstelling op onregelmatige basis kan voorleggen en actueel tewerkgesteld was in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976. De Raad merkt op dat het niet als kennelijk onredelijk kan worden geacht waar de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis hiervan oordeelt dat een economische integratie niet blijkt. Een interimtewerkstelling is immers per definitie slechts een tijdelijke tewerkstelling en wat de artikel 60-tewerkstelling betreft dient te worden herhaald dat verzoeker tijdens deze tewerkstelling ten laste van de sociale bijstand viel. Door nog te stellen dat hij stipt zijn betalingen uitvoert, toont verzoeker evenmin aan dat verweerder op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat geen economische integratie blijkt die verhindert dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd.

Wat ten slotte de familiale situatie van verzoeker betreft, betoogt verzoeker – onder verwijzing naar zijn overtuigingsstukken 4 tot en met 9 – dat het merendeel van zijn familie zich in België bevindt. De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoeker deze stukken niet heeft overgemaakt naar aanleiding van de door verweerder betekende uitnodigingsbrief. Hierbij werd verzoeker nochtans uitdrukkelijk uitgenodigd om eventuele documenten betreffende zijn gezinssituatie over te maken. Nu verzoeker naliet de thans voorgelegde stukken betreffende zijn familiale situatie over te maken aan het bestuur, kan hij bezwaarlijk het bestuur verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het komt evenmin aan de Raad toe om deze stukken in het kader van huidig beroep alsnog te beoordelen in de plaats van het bestuur. De Raad dient zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing immers te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen en de stukken en gegevens waarvan het bestuur op dat ogenblik kennis had of diende te hebben (RvS 30 maart 1994, nr. 46.794). *In casu* dient te worden aangenomen dat het aan verzoeker toekwam om die gegevens en/of stukken aan te brengen betreffende zijn familiale situatie die naar zijn oordeel verhinderden dat zijn verblijfsrecht zou worden beëindigd. De door verzoeker overgemaakte verklaringen van zijn familie dateren ook slechts van na de totstandkoming van de bestreden beslissingen. Waar verzoeker verder op algemene wijze aangeeft met de in zijn herkomstland overgebleven familieleden geen contact te onderhouden, merkt de Raad op dat hij ook omtrent dit element heeft nagelaten verweerder hiervan naar aanleiding van de uitnodigingsbrief op te hoogte te stellen. Verweerder kan derhalve evenmin worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Dit betoog is verder ook dermate vaag en algemeen dat het niet toelaat de concrete situatie van verzoeker in te schatten. Daarenboven geeft verzoeker, die onder meer tussen de periode september 2010 en februari 2011 in Marokko heeft verbleven, niet aan afhankelijk te zijn van familieleden of dat hij niet in staat is op zelfstandige basis in zijn onderhoud te voorzien in zijn herkomstland.

Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt opnieuw niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS